

Мечът на вечността
Изкупление

Brandon Sanderson

INFINITY BLADE: REDEMPTION

Copyright © 2020 by Shair Entertainment Group, LLC

All rights reserved.

Този творба е художествено произведение.

Описание на имена, персонажи, места и стички са продукт на воображението на автора. Всички изказвания, стички, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

МЕЧЪТ НА ВЕЧНОСТТА: ИЗКУПЛЕНИЕ

2020 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Брандън Сандерсън

Превод: © 2019 Цветана Генчева

Редактор и коректор: Венелин Прошков

Корица: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-178-1

БРАНДЪН САНДЕРСЪН

INFINITY
BLADE
ИЗКУПЛЕНИЕ

Артлайн Студиос
София, 2020

Пролог

– Искате истории за Сирис, нали? Разкази за Безсмъртния, който се биев за обикновените хора?

– Да.

– Разкази за младаежа, преродил се хиляди пъти, възпитаван с всяко прераждане да се опитва – и да се проваля – да убие Бога Краални? Разкази за човека, който дори не знаел, че е безсмъртен?

– Да.

– Разкази за Сирис изоставения ли? Заключен в Арката на съвзките, предаден от Тъкача на тайни? Оставен да гние от онзи, който се предполагао, че му е съюзник? Това ли са разказите, които искате?

– Точно тях.

– Добре тогава. Защото историите... знам много истории. Твърде много дори. Истории като пяхове сред житото, сочни, наситили се с моите мисли и спомени. Крайно време беше някой да ги чуе...

Първа част

Първа глава

Сирис отвори широко очи и се превъртя. Разполагаше едва с няколко секунди преди...

Нечии ръце страбчиха косата му, изтеглиха главата му нагоре. Коляно, подпряно на гърба му, го пригисна в стъдени камък.

Всичко пред погледа му беше размазано, но той се изви, опита се да издере ръцете, които го стискаха. Трябваше да...

Ръцете размазаха лицето на Сирис в каменния под.

Пред очите му причерня.

Сякаш оред разпери крила, когато Сирис се върна в съзнание. Умът му се изпълни с усещания. Студен под. Лицето му бе отпуснато в локва почти засъхнада кръв, която лепнеше по кожата му. Носеше се застоялият мирис на затвор.

Той си пое дълбоко дъх и скочи мигновено, обвърна се, за да замахне. Отвори очи към размазан свят на сенки и мъгтна светлина.

Същите тези сенки го уловиха, претпъгнаха го, след това го стовариха отново на земята.

Сирис изръмжа. Първичните му инстинкти знаеха къде ще бъде врагът и той *изтилка* крака си нагоре, право в нечий меж стомях. Ритникът му достави *огромно* удоволствие. Сенките изругаха. Сирис отгарьпна крак, превъртя се, скоочи на крака.

Нещо тежко го блъсна в стената. Сирис започна да се гърчи, но ръцете страбчиха главата му и я извиха настрани.

Прас.

Всичко стана черно.

Сирис чакаше тялото му да се възстанови.

Първо душата му се опита да избяга, да се плъзне към камерата за прераждане. Това бе много по-добре, отколкото да се връща в смазано тяло – падналото тяло бе унищожено тяло. Вроденото Програмиране за Безсмъртие се опита да изпрати душата му, неговият АИП, на безопасна място.

Сирис отбеляза това като смъртно усещане, едва доловимо. Също като спомена за вкуса. Чувство за неовладяно извисяване, полет, предизвикан от паника.

След това се натъкна на стена, сякаш бе невидимо стъкло. Душата му беше отблъсната както всеки път досега. Тя не можеше да се измъкне от затвора и бе изгласкана назад. Обратно в несъвършеното тяло, в тялото, уловено в капан.

Това тяло принадлежеше на безсмъртен. С течение на времето то щеше да се възстанови.

Най-сетне съзнанието се надигна в ума му и той си върна контрола. Опита се да се престори на мъртъв. Мислите му бяха неясни, зрението все още не бе напълно възстановено, той трябваше да...

– Да не би да си въобразяваш, че не те виждам, Оскар? – заговори глас наблизно. Сирис усети топла дъх на врата си. – Да не би да си мислиш, че не те чувам, докато се бориш да се върнеш към животът?

Сирис отвори очи и се протегна към фигурата над него, аревен враг. Видя единствено размазано очертание.

– Изваждах ти очите всеки път, когато те убивах – изръмжа Бога Крад, пое главата на Сирис и я блъсна в пода.

Избухна бока.

– Тялото ти лекува първо жизненоважните органи – продаважи Бога Крад. – Очите ще се възстановят по-късно в този процес.

Сирис изкрещя, замахна.

Бога Крад отново блъсна главата му в пода.

Всичко стана черно.

Първо отклонение

Дъждът бълскаше по прозореца на тесния кабинет на Юриел. Прозорец. Беше работил упорито, за да има този прозорец. Мери все го гласкаше да се стреми към това постижение. Когато работиш ден след ден с цифри, повтаряше тя, няма да е зле да можеш да погледнеш навън и да видиш света такъв, какъвто е – не просто като цифри на страницата, които събираш и преценяваш.

Цифри има и навън, помисли си Юриел и погледна през прозореца. Природни закони командваха дъжда. Невидама статистика и цифри определяха къде ще падне всяка капка, с каква сила ще се удари, точния път на всяка струйка по стъклото. Не бе по силите на човечеството да изчисли тези цифри, но това не означаваше, че те не съществуват.

– И така – заговори Адам, – казах ѝ да угаси фурната, защото вятре ще стане *много* горещо!

Обичайният отбор маркетингови специалисти, вечерно стиснали чаша кафе в ръка, с тиранти и вратовръзки,

прихнаха, когато чуха майтапа на Арам. Поне Юриел реши, че е майтап. Той не разбираше какво е смешното. Много майтапи и вицове нямат смисъл, когато ги накъсаш и нямат логика. Цифрите не пасваха на смеха. Не и за него.

Обърна се към смартдеска си, вдигна писалката и направи няколко бележки по екрана, вече пълен с цифри и таблици.

Арам се облегна с една ръка на стената, която го отделяше от съседното работно място. Продавчаваше да дрънка, докато хората минаваха. Някои се присъединяваха към групата му, докато други си тръгваха. Арам обаче не спираше да говори. Този вечно говореше. Той като че ли не вършеше нищо смислено.

Обикновено Юриел не му обръщаше внимание, но Анес му беше по-трудно. Цифрите... цифрите будеха тревога у него. Юриел имаше нужда от тишина, не от непрекъснато дърдорене. Кой бе решил, че е уместно да настани актьорите до маркетинговия отдел?

Юриел вдигна ръка към челото и започна да го разтрива, докато записваше нещо по екрана на смартдеска и извика процентите. Ако това се случи... Извика нов списък с проценти. *Не ако. Когато. Това щеше да се случи.*

Всяка сметка нашепваше за кагастрофа.

За нещастие хората не искаха да чуват подобни неща от него. Дядосваха се, когато им казваше истината – сякаш вината беше негова. Сякаш той можеше да *накара* цифрите да направят всичко.

Тоаква му се искаше да може.

Може пък да успея да го позахаросам, помисли си той. Бих могъл да представя по-оптимистична страна. Както ми казват всеки път.

Погледна снимката на бюрото. Аджори с бейзболна шапка. Не, Не, Юриел нямаше да захаросва онова, което можеше да се случи, ако тази технология се пуснеше. Надаваше се да каже истината. Заради сина си.

Така щеше да стане крайно непопулярен, но защо поръчваха анализ-оценка на риска, след като не искаха да научат резултатите? Директорите бяха толкова странни. Всички, с изключение на господин Таат, председателя на борда. Изглежда той винаги слушаше. Беше един от много малкото хора, които караха Юриел да мисли, че фирмата има нещо като бъдеще.

Най-сетне Аарам махкна. Юриел вдигна поглед. Май, колкото и да бе невероятно, хората се бяха заели да вършат истинската си работа и бяха оставили Аарам сам. Високият, вечно ухилен мъж погледна към Юриел.

Моля те, недей.

Аарам се отпраща към работното място на Юриел.

– Зараста, готин! – Той отпусна ръка на рамото на Юриел. – Нади си ни подготвил добри новини за събра-нието?

– Ще изложа фактите, Аарам – отвърна Юриел и махна пръстите на колетата си от рамото. – Нито повече, нито по-малко.

– Разбира се, разбира се – Аарам отпи гълтка кафе, след това посочи десктопа и спретнато подредените схеми. – Наистина ли намиращ някакъв смисъл във всичко това?

– Това е моето царство – отвърна Юриел. – Мога да на-карам цифрите да говорят – стига да се грижа за тях, да ги поощрявам. Да ги контролирам.

– Говориш така, сякаш си крад, Юриел – изсмя се Аарам. – Кралят на счетоводните книги. – Той се наведе. –

Нади ще ги накараш да говорят хубави неща за проект „Омега“?

– Цифрите не лъжат. Ще повторя онова, което са ми казали те.

– Те не лъжели. Готино. Виж сета, Юриел. След като си толкова добър с цифрите, защо винаги виждаш обратното на онова, което всички Арути знаят?

– Всички Арути грешат. – Нима не беше очевидно?

Арам въздъхна.

– Не ти ли е ясно, че загова никой не те харесва, Юриел?

– Това твърдение е очевидно фалшиво. И съпругата ми, и синът ми ме харесват.

– Не искам да се караме – отсече Арам. – Опитвах се да ти помогна. Като приятел.

– Приятел... значи.

– Ами да.

– Ти.

Арам въздъхна отново и изпъна гръб.

– Проект „Омега“ ще се задържа и ще направи всички нас много богати. Ти бройш такива бобчета, Юриел. Гледай да ги преброиш добре. И един съвет от мен, ако може. Накарай ги да кажат, че проект Омега е готов да полети.

Арам погупа Юриел по рамото, сякаш с обич, след това се отдалечи бавно, вдигна ръка към Джейн и подвикна нещо флиртаджийско.

Втора глава

Нямаше да съм тук, ако не бях отслабнал, мислеше част от Сирис.

Тъмните мисли бяха по-силни сега. Сирис знаеше, че са част от него и бе признал – за свой срам – какво е бил. Цар на войната. Деспот. Убиец.

Не помнеше този човек. Каквото и да бе сторено с него... бе различно тези спомени за постојанно. Затова се чувстваше благословен, истински благодарен.

Процесът обаче беше недовършен. Ужасните спомени му бяха отнети, но така му оставаше нещо по-твърдино. Инстинктите. Жестокостта на създаване, което бе живяло като тиранин неизмерими векове.

Можех да доминирам, да управлявам. Мечът беше у мен. Можех да остава Тъжача на мира, да посеква Рейдриар. Сега... сега всичко, което ми остава, е отмигачието.

Сирис скочи на крака, стиснал очи. За миг позволи на Тъмните мисли – сянка от Древното му аз – да поеме контрол.

Стисна ръката на Бога Крад, когато посетна към него. Все още със затворени очи, Сирис се завъртя, изви ръката и прекърши рамото. Рейдариар изкрещя. Сирис усети как онзи се гърчи, ругае, завърта се за ново нападение. Сирис огстъпи, но една идея по-бавно. Кракът на Бога Крад го претъпна. И той полетя. Изрита, докато падаше, където знаеше – незнаяно как – че Бога Крад е застанал. Кракът му попадна на нещо твърдо – коеляното на Бога Крад.

Чу се *пропукване*, последвано от нов писък. Сирис се задейства. Не мислеше. Не планираше. Устреми се напред, все още стиснал очи. Нямахше им доверие. Ако различаеше на тях, със сигурност щяха да го убият. Отново и отново.

Пръстите му напипаха ръка. Бога Крад протегна нокти към лицето на Сирис и раздара кожата.

Сирис не обърна внимание на бокаката, стисна главата на врата и започна методично да бълска черепа в пода.

Прас.

Прас.

Прас.

Също като първобитен човек, който чуши паоа с твърда черупка.

Мина време. Сирис най-сетне усети, че се намира в затвор, коленички над окървавения труп на Бога Крад. Рейдариар, Бога Крад, не дишаше. Затова пък Сирис дишаше накъсано, жадно.

Очите му най-сетне прогледаха, макар той да не видяше много. Широка кидия от грубо изсечена скала – затворът, в който бе заключен Тъкача на Тайни.

Почти целият под бе покрит със засъхнала кръв. Неговата и тази на Бога Крад.

Това мога да го направя, помисли си той. Когато освободя Тъмната си същност.

Потисна тези инстинкти. Това беше борба, почти толкова трудна, колкото убийството на Бога Курал. Най-сетне Сирис протегна ръце и притисна с палци очите на Бога Курал, спуска ги, въпреки че черепът на създаването бе с широката пукнатина след нападението му.

Черепът щеше да се излекува, затова прък очите бяха по-сладките, които щяха да се възстановят.

– Благодаря ти за съвета. – Сирис се изправи и се олюля.